

TICHO MEZI NÁMI

*Čtyřicet let soužití.
Šest měsíců ticha.
Poslední šance
všechno napravit.*

ABBIE

GREAVESOVÁ

edice **7** lásky

Maggie a Frank se milovali od prvního okamžiku a jejich společný život byl plný štěstí a radosti, až na velké starosti s dcerou. To ale platilo jen do chvíle, než Frank přestal mluvit. Trvalo to půl roku. Teprve když Frank najde Maggie v bezvědomí vedle prázdného obalu od léků, začíná vyprávět svůj příběh. Není už však na slova pozdě?

„Kniha napsaná s šarmem a silou přímo od srdce. Autorka vytvořila jedinečný a geniální koncept dvou nezvyklých postav. Ticho mezi námi je o lásce, tragédii, rodičovství a o tom, co se stane, když někomu dojdou všechna slova. Báječné.“

- Ronnie Turnerová, Wordpress

„Nezapomenutelný milostný příběh s tajemstvím, které mě upoutalo až do poslední srdcervoucí stránky.“

- Catherine Isaacová, autorka románu
Messy wonderful us

ABBIE GREAVESOVÁ

Ticho mezi námi

ABBIE GREAVESOVÁ

TICHO MEZI NÁMI

Překlad Veronika Kratochvílová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Silent Treatment © 2020 by Abbie Greaves
Copyright © 2020 Rafferty Writing Ltd
Translation © Veronika Kratochvílová, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-506-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-505-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-158-8 (print)

*Pro Roberta Wallse,
mého dědečka, který mě naučil číst.
Byl to skutečně ten největší dar ze všech.*

Prolog

Z odstupu to vypadá, že má Maggie vše pod kontrolou. Tablety vykládá na jídelní talíř se svou obvyklou pečlivostí. Vylamuje potažené prášky z blistru snad s ještě větší přesností než obvykle, pomalu ho naklání a užívá si ostrý zvuk, jak jednotlivé tablety dopadají na talíř. Hlavně že něco přeruší to strašlivé ticho.

Když má na talířku před sebou osm tablet, vezme si z kuchyňské linky skleničku vody, které se od oběda ani nedotkla, a naposledy zkontroluje nastavení časovače na troubě. Koupený kuřecí koláč, takže to bude dvacet pět minut. Spousta času na to, aby tu všechno dokončila. Odsune židli a posadí se k jídelnímu stolu zády ke dveřím. Leží před ní hromádka účtů, všechny zaplacené, ale rozházené. Maggie sáhne do kabelky a vytáhne svůj nejcennější dárek, kamenné těžítko vyrobené a speciálně ozdobené jen pro ni. Položí ho na účty.

Nepořádek uklizený. Vytáhne kuličkové pero, jedno z mála z per v zásuvce, která mají náplň a krásně kloužou po papíře. Je nepravděpodobné, že by ji s tímto perem znovu chytila křeč, jako když celý týden psala s obyčejnou propisovačkou. Když dokončuje poslední věty pro Franka, její písmo je krásně úhledné. Má-li

Maggie nějaké pochybnosti, není to téměř vůbec patrné. Možná trochu křivá čárka v souvětí, kdyby se člověk podíval pozorně.

Maggie zavře červený kožený diář a bez dalších okolků si vezme všechny tablety do dlaně, nasype si je do úst, napije se trochu vody a rychle zakloní hlavu v extravagantním gestu polknutí, které se naučila v dospívání a nezbavila se ho ani po téměř půl století.

Zpočátku se nic neděje. Aniž by se pohnula ze své židle, vrátí se k okrajování fazolových lusků, jejichž typické dřevnaté konečky odhrnuje na okraj prkénka. První vlna uvolnění přichází asi po minutě. Maggie začíná krájet pomaleji, pravá ruka na noži se jí třese.

Jen o pár vteřin později přepadne dopředu. Naštěstí je to příliš rychlé na to, aby s tím mohla něco dělat. Hlava jí padá jako vždycky při maratonu francouzských filmů, které mívá Frank připravené na deštivá nedělní odpoledne. Škoda že tu tentokrát není, aby ztlumil její pád.

A tentokrát nemá Maggie šanci se náhle probudit.

Frank ve své studovně upřeně sleduje monitor před sebou. Konec už je na dohled: koně, střelce a pěšáka ovládá počítač v nastavení pro začátečníky, a tak jeho poslední nadějí zůstává královna. Tolik akademických úspěchů, a ještě se mu nepodařilo dostat na druhou úroveň. Dává to zcela nový nádech jeho nejoblíbenějšímu rčení „Vytrvalost je cesta k vítězství“.

Když ho v minulosti Maggie volávala k večeři, býval tak hluboce ponořený do hry, že vůbec neregistroval zvuk jejího hlasu, natož aby vypnul počítač. Jakmile bylo jídlo na talířích, přišla si pro něj, položila mu ruce na ramena a palci ho hladila mezi lopatkami, než se na monitoru nevyhnutelně objevil nápis „mat“. „Příště!“ říkávala, aby Franka povzbudila. I když byla pravděpo-

dobnost výhry nevalná, Maggie ho nikdy nesnesla vidět zklamaného.

Dnes ho však nic tak příjemného nevyrušilo. Když se mu do hlavy prodral zvuk požárního alarmu, Franka spíš překvapilo, že zařízení stále funguje, než že se spustilo. Maggie nikdy nebyla pozornou kuchařkou, tak aspoň teď nebudou muset procházet obřadem testování funkčnosti baterií za pomoci násady od smetáku, jako to každé tři měsíce dělávají. Jejich počáteční společné roky byly poznamenány řadou neslavných kulinářských pokusů: rozpatlaný tvarohový dort v roce '78 (páté nebo šesté rande); betonový skotský tvarohový koláč s malinami v roce '79 (název, který Frankovi vynesl noc v pokoji pro hosty); aféra s gastroenteritidou po narozeninovém večírku, který se konal v jejich neudržované zadní zahradě (naštěstí se ho účastnili pouze blízcí přátelé ochotní odpouštět). Jakmile odezněly následky, každý z těchto neúspěchů zázračně způsobil, že se Frank do Maggie o to více zamiloval.

Poplach je tak pronikavý a naléhavý, že ho přinutí ukončit hru. Po minutě přemítání, zda už to Maggie řeší, se vyrazil se situací popasovat sám. Kouř ucítil dřív, než ho uviděl. V troubě před ním se něco spálilo. Maggie tam zřejmě něco zapoměla, když si šla na chvilku lehnout, jak to poslední dobou dělávala stále častěji. Jednou rukou vypnul časovač a druhou stáhl z dvířek utěrku, aby s ní rozehnal kouř. Je silnější, než si původně myslel, a ani krásná památeční utěrka z Cornwallu si s ním neporadí. Čerstvý vzduch. Přesně to potřebuje. Až ve chvíli, kdy se vydá otevřít okno, zahlédne Maggie.

Neprozdí jí prázdné plato od léků ani rozlitá sklenice s vodou, ani kousky nakrájené zeleniny rozprostřené kolem jejího zápěstí. Frank náhle ucítí na hrudi obrovskou bolest. Je to pocit, jako by mu někdo podtrhl koberec zpod nohou, jako by na něj padaly stěny

a strop. Když si uvědomí, co Maggie udělala, má pocit, jako by se na něj hroutil celý dům.

Dotkne se jejího zápěstí a doufá, že na něm něco ucítí: chvění, pulz, cukání, cokoliv. Možná ještě není příliš pozdě.

Ruka se mu vznáší nad telefonem. Telefonní hovory mu nikdy moc nešly a Frank chvíli přemýšlí, zda to vůbec zvládne.

„Tísňová linka, dobrý den. Potřebujete záchrannou službu, požární službu, policii nebo pobřežní hlídku?“

Ticho.

„Tísňová linka, dobrý den. Potřebujete záchrannou službu, požární službu, policii nebo pobřežní hlídku?“

Ticho.

„Musím vám připomenout, že pokud voláte na tísňovou linku z legrace, jedná se o trestný čin, a můžete tím ohrozit životy jiných.“

„Zá-zá-záchrannou službu,“ vymáčkne ze sebe Frank právě včas. Hlášky se mu třesou v hrdle a nakonec se téměř neslyšitelně vyderou ven.

„Pane, budete si muset promluvit s operátorem záchranné služby. Přepojuji vás.“

„Záchranná služba. Nahlaste prosím adresu.“

„Digby Crescent 43, Oxford, poštovní směrovací číslo OX2 6TA.“ Frankův hlas zní chraplavě, cize, úplně jinak, než zněl jemu samotnému během několika minulých měsíců.

„Můžete mi sdělit, co přesně se stalo?“

„To moje žena, Maggie. Ona... vzala si moc léků. Svých prášků na spaní.“

„Posíláme vůz. Je při vědomí, pane? Cítíte, jestli má pulz? Znamky dýchání?“

„Já... já nevím. Nejsem si jistý.“

„Pane, máte tušení, zda to bylo úmyslné?“

Ticho.

„Veškeré další informace, které nám v tuto chvíli můžete poskytnout, mohou být velice důležité pro úspěšnost našeho zásahu. Zmínila se vaše žena v poslední době o tom, že by si chtěla ublížit, nebo naznačila něco podobného? Trpěla depresemi?“

„Víte... problém je... My jsme spolu nějakou dobu nemluvili. Chci říct, já na ni nějakou dobu nemluvil... Je to... téměř půl roku.“

JEJÍ MLČENÍ

Kapitola 1

Není nic více znepokojujícího než nemocniční čekárna. Řady plastových židlí s oloupanými a potřhanými koženkovými potahy, tiché hučení automatu na kávu, kolektivní zadržetí dechu, když přijde lékař z pohotovosti se zprávami – většinou pro někoho jiného –, jako by bylo vše navrženo tak, aby to člověka udržovalo v napětí. A to ještě dřív, než začnete uvažovat nad tím, proč tam vůbec jste.

Maggie vždy říkala, že trpělivost je *mou* ctností, jako kdyby se dobré vlastnosti v manželství musely rozdělit, podobně jako domácí práce. Vidím ji před sebou, když čeká na zprávu, e-mail nebo hosty, jedno koleno jí na pohovce poskakuje nahoru a dolů, druhé se snažím svou dlaní přidržet, aby se trochu uklidnila. Tolik energie vtěsnané do tak malé osoby. Často jsem uvažoval, jak je možné, že se naprosto nevyčerpá tím, jak se neustále o všechny a všechno strachuje. Nikdy jsem ji nechtěl změnit, jen jsem se chtěl ujistit, že se veškerá ta nervózní energie nezamotá do uzlů, které bych už nedokázal rozvázat ani já. Byl jsem v tomto ohledu úspěšný čtyřicet let. A teď jsme tady. Nikdy není příliš pozdě na to, něco změnit.

Hodiny nad mou hlavou vydaly extra hlasité tiknutí, aby oznámily celou. To, že mě nechávají čekat tak

dlouho, nemůže být dobré znamení. Maggie by to věděla. Po čtyřech desetiletích na pozici zdravotní sestry by si jistě dobře poradila i s vlastní diagnózou. Praxe a neuvěřitelný počet filmů a seriálů z nemocničního prostředí, které sledovala. „Ošklivá tachykardie,“ řekla sebevědomě, když jsme v sobotu večer seděli na pohovce před televizí a sledovali poslední díl. Vzala dálkové ovládání a upravila hlasitost tak, aby byl slyšet i její komentář. „Je hrozné, že je tak mladý muž takhle vážně nemocný... Zdá se, že to jsou vždy podobné městské typy, že? To je asi tím hrozným stresem, který musí každodenně zvládat...“

„Profesor Hobbs?“ Stojí přede mnou lékař a natahuje ke mně ruku.

„Ano, to jsem já,“ odpovím a začínám se zvedat ze židle. Z jeho pečlivě učesaných vlasů a dokonale nablýskaných bot vyzařuje přesnost, pečlivost a pohotovost. Dokonce i jmenovka toho lékaře je připnuta přesně rovnoběžně se spodním švem kapsy na košili. Najednou si silně začnu uvědomovat svůj vlastní vzhled a naprosto zbytečně si alespoň prohrábnu vlasy rukou.

„Jsem doktor Singh, zodpovídám za péči o vaši ženu. Mohl byste jít prosím se mnou?“

Následuji ho skrze dvojité dveře a na jeden okamžik si v naději představuji, že mě bere k Maggie. Místo toho mě zavede do menší kanceláře ve vedlejší chodbě a já cítím, jak poslední naděje na splnění mého zbožného přání mizí. Doktor se posadí za počítač a ukáže mi, abych se posadil na židli naproti němu. Zapne počítač a prochází hromádkou dokumentů úhledně srovnaných v rohu stolu. Větrák postavený za ním si pohrává s růžky papírů.

„Omlouvám se. Trochu horko, co? Už aby to skončilo.“

Vzhledem k tomu, jak se potím, je zjevné, že doktorovo vyjádření zdaleka nevystihuje situaci. Nemám sílu pronést ani polovičatý komentář ohledně počasí a místo toho sleduji své boty.

Jeho počítač se probírá k životu, a ukončí tak trapnou situaci. Doktor asi po minutě vydechne. „Pane profesore, půjdu rovnou k věci. Prognóza není dobrá. Když včera vaši ženu přivezli, její centrální nervový systém přestával fungovat. Záchranářům se naštěstí podařilo zabezpečit dýchací cesty, což bylo štěstí, vzhledem k tomu, jak dlouho mohla být v bezvědomí, než jste ji našel. Nicméně je stále příliš brzy na to, abychom věděli, jaké důsledky bude mít nedostatek kyslíku. V tuto chvíli je vaše žena v umělém spánku. Jakmile budeme mít jasnější představu o rozsahu poškození, můžeme se podívat na všechny možnosti, samozřejmě ve spolupráci s vámi...“

Zřejmě očekává, že promluvím. V uplynulém roce jsem byl tolikrát podobně vyzván a ztratil tolik příležitostí, ale signály, které s podobnou výzvou přicházejí, stále rozeznávám – tázavě pozvednuté obočí, nakloněná hlava, netrpělivé odkašlání. Doktor se spokojí s poslední variantou.

„Profesore Hobbsi, chápu, jak složité to pro vás musí být, ale buďte si prosím jistý, že pro vaši ženu děláme vše, co je v našich silách. Během té doby jsou vám k dispozici různé prostředky. Náš tým psychologů má –“

„Nepotřebuju psychologa,“ skočím mu do řeči a můj hlas zní chraptavěji a tišeji, než si pamatuji.

„Ano, dobrá, pane profesore. Souhlasím, že to není pro každého. Z vašich záznamů vidím, že jste již měl doporučení k návštěvě našeho psychologa... Ale nevyužil jste ho.“

Vzhlédne od monitoru a já si sundám brýle. Vytáhnu cíp košile a začnu je leštit, i když si nejsem jistý, že tím

situaci zlepším. Vyhybací taktika, jak tomu vždy říkala Maggie. V tom měla pravdu.

„Podívejte se, není na mně, abych vám říkal, co máte dělat. Nemohu vás nutit, abyste k nim zašel. Jen to mějte na paměti, ano? Pane profesore, jsou tu pro vás a jsou k dispozici nepřetržitě. Podobné situace vidáme častěji, než byste si myslel, a tito lidé jsou k tomu speciálně proškoleni... Důležité je, abyste věděl, že na to nejste sám.“

Jak ironické, protože přesně to jsem – jsem sám. Víc sám než kdykoliv předtím. Dokonce víc sám než v době, než jsem poznal Maggie. Protože jak můžete skutečně vědět, jaké to je, být sám, dokud nepoznáte pocit, že jste s někým a jste kompletní?

„Jak jsem říkal, v této fázi nemůžeme dělat nic jiného než sledovat, jak se bude stav paní Hobbsové vyvíjet. Takže bych vám poradil, abyste jel domů, pokusil se trochu prospat a něco sníst. Nejdříve ale, pokud byste chtěl svou ženu vidět, vás k ní teď můžeme vzít.“

„Ano,“ zamumlal jsem. „Ano, ano, chci ji vidět.“

„Pane profesore, jsem si jistý, že to nemusím zdůrazňovat, ale říkáme to všem příbuzným: vaše žena je ve velmi vážném stavu. Prosím, nenechte se znepokojit tím, jak vypadá. A pokud budete mít jakékoliv obavy, neváhejte a dejte to vědět mně nebo sestře. Zatím jsme paní Hobbsovou nechali na samostatném pokoji, ale všude kolem je spousta zaměstnanců, kdyby nastal jakýkoliv problém.“

Doktor začíná vstávat a já ho rychle následuji, protože moc dobře vím, že mi to poslední dobou trvá trochu déle. Nechci přitahovat jeho pozornost k mým šedesáti sedmi rokům víc, než je potřeba. Vzdávají to dříve, když mají pocit, že jste příliš staří? Nebo když nemáte po svém boku dost truchlících dětí? Kvůli Maggie doufám, že ne.